

LA LLOANÇA AL DÉU CREADOR (EL LLIBRE DELS SALMS)

La mirada de l'Esriptura sobre la creació, és a dir, sobre el Déu creador i sobre l'home creat, no acaba en el llibre del Gènesi, sinó que es perllonga a tota l'Esriptura. D'una manera especial cal tenir present els Salms que estan plens de referències a l'obra creadora de Déu des de l'acció de gràcies, l'admiració i la lloança. En els Salms parla Israel davant de Déu com a resposta agraïda a les seves accions gracioses i misericordioses. Una resposta expressada de diferents formes i maneres, amb diversos matisos i diferents veus. Pot expressar-se en el «nosaltres» comunitari, en el «jo» d'un rei, un home pietós o un home en estat de carència i necessitat. Aquests poden donar-se en el context litúrgic, expressats en forma de lloança i acció de gràcies, o des d'una situació d'angoixa i necessitat en forma de queixa i petició. Si el llibre dels Salms comença sent un salteri de cançons on prima el lament i la queixa, acaba sent un conjunt d'himnes de lloança pel poder de Déu com a creador i com a rei; però abans que res pel seu poder com a defensor dels pobres i desvalguts (salm 146-150).

Encara que cada salm és diferent i respon a una situació concreta determinada, cada un d'ells ha de ser comprès com a part d'una sola obra. A les accions narades en el Pentateuc (cinc llibres) li correspon Israel amb els cinc llibres de l'únic salteri: salms 1-41; 42-72; 73-89; 90-106; 107-150. Tots dominats per la lloança. Cada un dels quatre primers llibres del Salteri acaba

amb una petita doxologia amb el seu amén corresponent, accentuada en el cinquè que acaba amb la sèrie de cinc salms Al·leluia en què tot ja és himne de lloança i acció de gràcies (salm 146-150).

Dins del salms com a himnes de lloança per l'acció creadora hem d'assenyalar el Salm 8, un himne en què es canta la grandesa del Déu creador, el seu poder i senyoriu diví, alhora que festeja el poder humà i admira en gran manera la dignitat de l'home. La glòria del Creador i la dignitat de l'home no són antagonistes, ni opcions alternatives, sinó que totes dues van juntes i creixen de manera directament proporcional. El salm 19 amb la seva lloança a la creació i a la Llei; el salm 29 com a himne al Déu «potent i majestuós» de qui és capaç de contemplar la glòria de Déu en la tempesta; el salm 104 que és un himne on es beneeix el Déu creador no només per la seva obra creadora en l'origen de cel (versets 1b-4), la terra (versets 5-24) i el mar (versets 25-26), sinó perquè segueix tenint tot a les seves mans i amb la seva providència segueix recreant i renovant la vida sobre la terra (versets 27-30). Finalment hem d'esmentar el salm 136 que és un himne a l'amor etern de Déu. Quan el salmista dona gràcies a Déu pel seu amor etern, per la seva misericòrdia eterna, va fent un repàs de les accions fonamentals de Déu en la història: creació, èxode i terra. Després de convidar a l'acció de gràcies (versets 1-3), recorda d'una manera metafòrica, en primer lloc, l'acció de Déu en la creació (versets 4-9). Així afirma que Déu és «l'admirable creador del cel i qui consolidà la terra sobre l'aigua». La creació, com és obvi, és la primera

acció de Déu. De la mateixa manera que el Pentateuc comença amb el llibre del Gènesi sobre l'origen del món abans de narrar la història d'Israel, el salmista, en recordar la història de la salvació, comença amb la lloança a Déu per la seva acció creadora. Ella és ja l'inici de la revelació de l'amor etern i infinit de Déu.